

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyně: **V. S.**
zastoupená advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2016, č. j. MV-86063-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 4. 2016, č. j. OAM-26298-17/DP-2014, a toto rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem rodinným a správní orgán prvního stupně zároveň rozhodl, že povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neuděluje, neboť po provedení pohovoru se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o vydání povolení dlouhodobému pobytu.

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně podala žádost o vydání nového k dlouhodobému pobytu na území za účelem „jiné/ostatní“. V tiskopisu žádosti tento účel rozvedla tak, že konkrétně se jedná o sloučení s druhem. K žádosti doložila své prohlášení a prohlášení svého druha o tom, že více než 3 roky žijí na území ve společné domácnosti jako druh a družka. Správní orgán prvního stupně v průběhu řízení zjistil, že druh žalobkyně je ženatý.
3. Žalobkyně dle napadeného rozhodnutí žádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným jako družka pana M. (státního příslušníka Ukrajiny s povoleným trvalým pobytem na území České republiky). Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu prvního stupně v tom, že vztah žalobkyně a jejího druha není možné označit za vztah rodinný. Žalovaná uvedla, že žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nelze účelově zneužívat a v tomto případě má druh žalobkyně manželku. S tímto svazkem jsou spojená práva a povinnosti a založené rodinné vazby. Je proto na druhovi žalobkyně, aby formální stav uvedl do souladu se stavem skutečným. Přitom ze správního spisu vyplývá, že druh žalobkyně je stále ženatý, tj. má rodinný vztah, s paní M. M., a tato skutečnost vylučuje existenci rodinné vazby s žalobkyní. Ačkoli žalovaná připouští, že vztah druha a družky může vzniknout a vyvíjet se za trvání manželství, pro účely zákona o pobytu cizinců není možné oba tyto paralelní vztahy akceptovat jako vztahy rodinné a čerpat z nich výhody. Takový postup, kdy se cizinec dovolává buď vztahů formálních s tvrzením, že jsou faktické, nebo vztahů faktických s tím, že k formálním nemá být přihlíženo, a to vždy za účelem získání povolení k pobytu podle platné právní úpravy, nasvědčuje úmyslu obcházet zákon o pobytu cizinců.
4. Dle názoru žalované nelze za trvání manželského vztahu druha žalobkyně současně zohledňovat i jeho tvrzený partnerský vztah (druh – družka) s žalobkyní, jakožto trvalý partnerský vztah, který sice není manželstvím, ale s přihlédnutím k jeho povaze, pevnosti a intenzitě vykazuje stejné znaky a je definován stejně úzce, neboť takový postup by *de facto* toleroval existenci dvojího manželství. Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně nebylo to, že by nebyla prokázána trvalost jejího vztahu s druhem, jak se žalobkyně dle žalované v odvolání mylně domnívala, ale vydání povolení k dlouhodobému pobytu brání již sama skutečnost, že její druh je stále ve svazku manželském s paní M. M.
5. Relevantním dokladem, který by mohl mít vliv na rozhodnutí ve věci, by bylo pouze pravomocné rozhodnutí o rozvodu manželství. Takový doklad však nebyl v průběhu řízení doložen a vzhledem k odvolacím námitkám nelze ani dovodit, že by druh žalobkyně o rozvodu manželství uvažoval. Správní orgán přitom rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí, což vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Z uvedeného je zřejmé, že podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému

pobytu musí cizinec splňovat nejpozději ke dni vydání rozhodnutí. Pro účely posouzení předmětné žádosti tedy nelze přihlížet k možným budoucím stavům žalobkyně, tj. rozvodu manželství jejího druha, ale je nutné vycházet ze stávajícího skutkového stavu. Žalovaná shledala, že v řízení nedošlo ke změně skutkových okolností, na základě kterých rozhodoval správní orgán prvního stupně.

6. Žalovaná tak dospěla k závěru, že odvolání nebylo důvodné, neboť správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a zákonem o pobytu cizinců, a nepochybil, když předmětnou žádost zamítl dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení se nepodařilo ověřit, že účelem požadovaného pobytu žalobkyně je rodinný vztah; druh žalobkyně je stále ženatý, nelze jej ve vztahu k žalobkyni považovat za nositele oprávnění ke sloučení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

7. Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhla soudu, aby rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby žalované uložil povinnost uhradit žalobkyni náklady řízení.
8. Žalobkyně považuje rozhodnutí žalované za nezákonné. Žalovaná v řízení nepostupovala v souladu se zákony, nepostupovala tak, aby byla chráněna práva a oprávněné zájmy žalobkyně. Takovýto postup je zcela v rozporu s § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 4 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou navíc nepřezkoumatelná.
9. Správní orgán prvního stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že vztah žalobkyně a jejího druha nelze podřadit pod vztah rodinný, neboť tento má v současné době rodinný vztah ke své manželce, a je tedy již z povahy věci vyloučeno, aby vystupoval ve vztahu k žalobkyni jako nositel oprávnění ke sloučení. Žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně v tom, že vztah žalobkyně a jejího druha není možné označit za vztah rodinný, jelikož druh žalobkyně je stále ženatý a nelze jej ve vztahu k žalobkyni považovat za nositele oprávnění ke sloučení. S těmito závěry správních orgánů obou stupňů žalobkyně zásadně nesouhlasí, rozhodnutí jak správního orgánu prvního stupně, tak i rozhodnutí žalované je nezákonné a protiústavní, když je těmito rozhodnutími porušováno právo žalobkyně a jejího druha na rodinný život, které je zaručeno Listinou základních práva svobod.
10. Důvody, proč správní orgány nepovažují vztah žalobkyně a jejího druha za vztah rodinný, lze tedy shrnout tak, že druh žalobkyně je stále ženatý s paní M. M., a tato skutečnost dle správních orgánů vylučuje existenci rodinné vazby s žalobkyní. Konkrétní k tomu žalovanou uváděné úvahy nemají žádný podklad v zákoně. Skutečnost, že druh žalobkyně již před lety opustil společnou domácnost s manželkou a založil společnou domácnost s družkou, není ani porušením zákona, ani jeho obcházením. Žalobkyně a její druh jsou obyvateli České republiky a správní orgánu prvního stupně ani žalovaná na ně nejsou oprávněni klást vlastní morální nároky, které by si nemohli dovolit požadovat po občanech České republiky či dokonce občanům České republiky na jejich základě zamítat jakékoliv žádosti. Žalobkyně a její druh jsou obyvateli České republiky, kteří zde oprávněně pobývají, a mají proto právo, aby při posuzování morálnosti jejich soukromého života s nimi bylo zacházeno stejným způsobem jako s občany České republiky.

11. Zákon o pobytu cizinců ani jiný právní předpis platný v České republice neobsahuje podmínku, že žadatel o povolení k pobytu či jeho druh nesmí být formálně ženatý či vdaný. Nemůže se proto v daném případě jednat o obcházení zákona, jak tvrdí správní orgány obou stupňů.
12. Bez ohledu na výše uvedené druhovský vztah žalobkyně a jejího druhu a manželský stav druhu žalobkyně nelze považovat ani za vztahy paralelní, pokud manželství druhu žalobce je pouze formální, neplní žádnou ze svých funkcí, dlouhodobě nesdílí společnou domácnost, nepečují společně o děti, v žádném případě neočekávají obnovení manželského soužití a jediný důvod, proč zatím nepřistoupili k rozvodu manželství, je ten, že jako rodiče berou ohled na jejich nezletilé děti. Manželka druhu žalobkyně žije na Ukrajině, nemá v České republice povolen žádný pobyt za účelem sloučení s manželem ani o takový pobyt nežádá a nehodlá o něj žádat. Z uvedeného je zřejmé, že není možné, aby byly z obou vztahů čerpány výhody, jak v napadeném rozhodnutí mylně uvádí žalovaná.
13. Správní orgán prvního stupně žádost žalobkyně o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „*ostatní – rodinný, sloučení s druhem*“ zamítl a povolení dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neudělil s odůvodněním, že po provedení pohovoru se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území, konkrétně pak údaj o účelu pobytu účastnice řízení. Žalovaná se s tímto závěrem bez dalšího ztotožnila.
14. Žalobkyně považuje v tomto směru rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Z odůvodnění obou rozhodnutí není zřejmé, co konkrétně se nepodařilo ověřit. Jak vyplývá ze správního spisu, žadatelka podala u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem „*ostatní – rodinný, sloučení s druhem*“ dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně má za to, že v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně byl náležitě její vztah s druhem, panem V. M., a tedy i účel pobytu prokázán, což ani správní orgán prvního stupně ani žalovaná ve svých rozhodnutích nezpochybnily. Za této situace není jasné, na základě čeho správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že po provedení pohovoru se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou tedy nepřezkoumatelná.
15. Správní orgán prvního stupně rozhodl dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení plyne, že může být rozhodnuto o neudělení dlouhodobého víza ve čtyřech různých případech: zastupitelský úřad nebo ministerstvo požádá cizince, aby se dostavil k pohovoru, a cizinec se k pohovoru nedostaví; zastupitelský úřad nebo ministerstvo požádá cizince, aby předložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, a stanoví mu k tomu lhůtu, a cizinec ve stanovené lhůtě požadované doklady nepředloží; cizinec se sice na požádání k pohovoru dostaví, ale i přes provedení pohovoru se nepodaří údaje uvedené v žádosti ověřit; cizinec sice na požádání ve stanovené lhůtě předloží požadované doklady, ale i přesto se po jejich vyhodnocení nepodaří ověřit údaje uvedené v žádosti. Dle žalobkyně nebyla naplněna ani jedna z těchto možností.
16. Žalobkyně se navíc domnívá, že § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro případ, že i přes provedení pohovoru se nepodaří údaje uvedené v žádosti ověřit, není možné použít v případě žalobkyně, kdy správní orgán prvního stupně provedl s žalobkyní a jejím druhem výslechy, a nikoliv pohovory. Pohovor, který je upraven pouze zákonem o

pobytu cizinců, je zcela odlišným institutem od výsledku, který je upraven toliko správním řádem. Již z odlišné zákonné úpravy každého ze zmíněných institutů je zřejmé, že zákonodárce mezi těmito instituty rozlišuje. Z výše uvedeného vyplývá, že zákonný důvod, na základě kterého správní orgán prvního stupně žádost žalobkyně zamítl a žalovaná jej svým rozhodnutím potvrdila, není ve věci žalobkyně přílehlavý.

III. Vyjádření žalované k žalobě

17. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Toto rozhodnutí je dle žalované také dostatečně odůvodněno. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

18. K původní žádosti žalobce proběhlo dne 28. 8. 2018 ve věci ústní jednání. Z toho se žalobkyně (i její zástupkyně) a taktéž žalovaný posléze omluvili. Jednání proto proběhlo bez jejich přítomnosti.

V. Posouzení věci soudem

19. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
20. Krajský soud předepisuje, že z níže uvedených důvodů souhlasí se závěry žalované, resp. správního orgánu prvního stupně, že žádost žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu vykazuje znaky nasvědčující snaze o obcházení zákona, kdy pana M. ve vztahu k žalobkyni nelze považovat za nositele oprávnění ke sloučení, přičemž je v tomto kontextu akceptovatelný závěr správních orgánů obou stupňů o tom, že se ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepodařilo relevantní údaje ověřit.
21. Z žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu, jakož i z obsahu správního spisu, je zřejmé, že žalobkyně podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v režimu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců („*Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu.*“), kdy žalobkyně pobývala na území České republiky na základě fikce oprávnění pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců – její dřívější dlouhodobý pobyt zde byl povolen za účelem podnikání. Žalobkyně zároveň svou žádost podala, a správní orgány obou stupňů s ní takto nakládaly, v „obecném“ režimu dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
22. Nelze přitom přehlédnout, a tuto skutečnost zmínil ve svém rozhodnutí již správní orgán prvního stupně, že žalobkyně nesplňovala podmínku pro případné podání „zvláštní“ žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle speciálního ustanovení § 42a zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla osobou, která by ve vztahu k panu M., státnímu příslušníkovi Ukrajiny s povoleným trvalým pobytem, byla oprávněna žádost ve smyslu § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podat (nebyla tedy ve vztahu k panu M. ani manželkou, ani jinou osobu uvedenou v § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). V případě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle § 42a zákona o pobytu cizinců se přitom jedná o regulaci v situaci cizinců zvýhodněných evropským právem, a to v intencích směrnice č. 2003/86/ES

o právu na sloučení rodiny, která byla předmětným ustanovením implementována do zákona o pobytu cizinců.

23. V případě předmětného institutu dle § 42a zákona o pobytu cizinců se tedy jedná rovněž o zvláštní úpravu normující možnosti pobytu na území osob, které zde hodlají pobývat za „rodinnými“ účely. Pan M. by tak byl nositelem oprávnění ke sloučení například ve vztahu ke své stále právoplatné manželce, paní M. M. V průběhu správního řízení sice nebylo zjištěno, že by tato měla zájem podat žádost pobytu na území České republiky, nicméně učinila-li by tak, pak by ji ve vztahu k panu M. bylo třeba považovat za osobu, která má na vydání povolení k pobytu za účelem společného soužití rodiny právní nárok.
24. Z výše uvedeného vyplývá, že udělením povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni za účelem „*ostatní – rodinný, sloučení s druhem*“, panem M., by stát otevřeně vytvořil riziko faktické tolerance dvojího „manželství“, jak o tom hovořila ve svém rozhodnutí i žalovaná, a to především za situace, kdy pan M. nejeví žádnou snahu o rozvod se stávající manželkou a ani mu v tom nebrání žádné objektivní okolnosti. V tomto směru lze tedy spatřovat v žádosti a postupu žalobkyně prvky obcházení zákona, kdy při vědomí nesplnění podmínek pro zvláštní režim společného soužití rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců se snaží využít režimu obecného pro pobyt na území, ta o za situace, kdy u osoby, s níž má zájem se takto „sloučit“ existuje závažná překážka spočívající v jejím trvajícím manželství.
25. Krajský soud souhlasí s žalovanou, že za trvání manželství pana M., který, jak již bylo naznačeno, v rámci své výpovědi nejeví snahu o rozvod se svou stávající manželkou, nelze v režimu § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců současně zohledňovat i jeho tvrzený partnerský vztah s žalobkyní, jakožto trvalý partnerský vztah, který sice není manželstvím, ale s přihlédnutím k jeho povaze, pevnosti a intenzitě má vykazovat stejné znaky a je definován stejně úzce. Toto hodnocení žalované přitom nemá nic společného s „*morálními nároky*“ či „*posuzování morálnosti jejich soukromého života*“, kteroužto konstrukci v žalobě uvádí žalobkyně. Správní orgány obou stupňů se k žádnému morálnímu aspektu života žalobkyně ani pana M. nevyjadřovaly, nijak jej nehodnotily, pouze uváděly objektivní překážky, které brání vyhovění žádosti žalobkyně. Je přitom, jak již bylo řečeno, irelevantní, že zjištěné skutečnosti v době rozhodování nenاسvědčovaly tomu, že by paní M. M. žádala z titulu manželství s panem M. o povolení pobytu na území České republiky; rozhodné je to, že by možnost takové nárokové situace stát vědomě umožnil, a to za dále uvedených okolností nenاسvědčujících takové intenzitě partnerského vztahu žalobkyně, jaký je třeba vyžadovat pro povolení požadovaného typu pobytu.
26. V tomto kontextu tak s přihlédnutím k výše uvedenému považuje soud za akceptovatelný závěr správních orgánů osobu stupňů, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nepodařilo se totiž ověřit, že je tu dán takový „druhovský“ vztah mezi žalobkyní a panem M., s přihlédnutím k okolnosti spočívající ve stále trvajícím manželství pana M., který by umožňoval pozitivní rozhodnutí o žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu. Právě v takovém významu je pak třeba chápat formulace uvedené v rozhodnutí zejména žalovaného týkající se trvajících manželství pana M. jako překážky pro pozitivní rozhodnutí o žádosti žalobkyně.
27. Dle soudu se tedy neprokázala taková intenzita vztahu, jaká by bylo pro kladné rozhodnutí o žádosti žalobkyně třeba, a to s ohledem na to, že „druhovský“ vztah, aby byl

případně relevantní pro povolení pobytu na území, musí vykazovat, jak již bylo jinými slovy řečeno výše, prakticky stejnou intenzitu jako vztah manželský. Takový vztah tedy musí stran partnerů vykazovat jistou „exkluzivitu“, kdy jedinec může mít pouze jediného manžela, nebo druhu (manželku, nebo družku); v tomto kontextu se tedy nabízí i úvaha směrem k institutu veřejného pořádku. Danou výlučnost však pan M. zřejmě není ochoten vztahu s žalobkyní propůjčit, a to s ohledem na jeho stále trvající manželství, které nehodlá ukončit. Byť uvádí, že se rozvést nechce kvůli dětem, které se svojí manželkou má, lze z toho usuzovat, že jisté vazby mezi panem M. a jeho manželkou přetrvávají (příčemž samotný rozvod by pochopitelně neznamenal, že by se pan M. svých dětí „zříkal“, či by přestal být jejich rodičem, ať už v právním nebo faktickém smyslu, a jakkoli se tím bez dalšího snižovala jeho práva a povinnosti vůči nim). Proto lze akceptovat, ať už otevřeně nebo implicitně vyslovený závěr správních orgánů obou stupňů, že se nepodařilo ověřit plnohodnotný „druhovský“ vztah (tedy vztah „rodinný“) mezi žalobkyní a panem M., byť se tak tento vztah vnějškově může do jisté míry jevit (viz vyjádření správního orgánu prvního stupně, že vztah žalobkyně a pana M. by „mohl být posouzen jako vztah druhu a družky“, včetně překážek pro takové konstatování, kteréžto úvahy rozvinu žalovaný).

28. V daném ohledu, s přihlédnutím k nezjištění naplnění plnohodnotného „rodinného“ vztahu, kdy pan M. neuvedl žádné objektivní důvody, které by mu i přes jeho snahu snad měly bránit v rozvodu s jeho stávající manželkou, se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, na které v podrobnostech odkazuje. Zároveň přiměřeně odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se jmenovaný soud zabýval obdobnou problematikou souběžné existence manželství cizince a rozvíjení „paralelního“ partnerského vztahu; ani v tomto případě soud nedospěl k závěru o existenci „trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému“ ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců (za situace, kdy cizinec rovněž neuvedl relevantní důvody pro to, že se nerozvedl se svou stávající manželkou). Navíc je třeba konstatovat, že i k tomuto, principiálně vůči žalobci vstřícnému přístupu, Nejvyšší správní soud dospěl v situaci, kdy se jednalo o případ vztahu cizince s rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tedy o případ jistého „privilegované“ úpravy pobytového režimu cizinců; v nynějším případě si lze povšimnout, že by mělo dojít ke sloučení dvou třetizemců (žalobkyně a pana M.).
29. Právě ve shora uvedeném kontextu je třeba vyhodnotit i námitky žalobkyně týkající se porušení jejího práva na rodinný život. S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci a relevantní právní úpravě dle názoru soudu k takovému zásahu nedošlo, kdy žalobkyně nenaplnila požadavky vyplývající z příslušných právních předpisů. Obdobně pak soud hodnotí i námitky týkající se porušení některých obecných zásad činnosti správních orgánů dle správního řádu, kdy žalobkyně v tomto směru neuvedla ničeho konkrétního a s přihlédnutím k výše uvedenému soud vytýkaných nedostatků neshledal. Nosné není ve světle již shora přiblíženého ani tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, kdy dle názoru soudu je zřejmé, proč rozhodly tak, jak rozhodly a žalovaná se neopomenula vyjádřit k odvolacím námitkám (kdy samotné odvolání žalobkyně je možné označit za více než strohé).
30. Za nedůvodnou považuje soud i námitku, že s žalobkyní a panem M. nebyly provedeny pohovory ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně zastává názor, že institut pohovoru je institutem zcela odlišným od institutu výslechu dle správního řádu. V tomto

ohledu po skutkové stránce soud uvádí to, že v dané věci proběhl jednak dne 18. 8. 2014 od 14.00 do 14.30 hod. výslech svědka, pana M., dle § 55 správního řádu, jednak dne 18. 8. 2014 od 13.00 do 14.20 hod. výslech žalobkyně dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Po stránce právní pak soud okazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2011, č. j. 11 A 252/2010-41, dostupný na www.nssoud.cz, dle kterého „[s]oud má za to, že výkladem obsahu pojmu ‚pohovor‘ a ‚výslech‘ lze dospět k závěru, že tímto obsahem je jedno a totéž – způsob, kterým správní úřad zjišťuje bezprostředně od účastníka správního řízení informace, které buď samy o sobě nevyplývají z obsahu žádosti a příloh k ní přiložených, nebo jsou nezbytné pro jejich ověření či doplnění. Soud proto nesdílí právní názor žalobce, který formalisticky trvá na přesném odlišení a výslovném označení procesního úkonu správního úřadu, o tom, že pouhá záměna terminologie označení takového úkonu vede sama o sobě k závěru o nezákonnosti úkonu, což by v posuzované věci vedlo k závěru o nezákonnosti vydaného rozhodnutí. Soud se proto zaměřil na skutečný obsah poučení, kterého se účastníku řízení dostalo a na jeho faktickou činnost ve správním řízení.“

31. V daném ohledu soud po prostudování spisového materiálu, tedy zejména protokolů o předmětných výsleších, nedospěl k závěru o jakémkoli pochybení správního orgánu prvního stupně, které by se jakýmkoli způsobem odrazilo na zákonnosti ať rozhodnutí tohoto orgánu, či žalované. Ostatně ani žalobkyně neuvádí ničeho konkrétního, o co by opírala hmatatelnou argumentaci o porušení svých práv.

V. Závěr a náklady řízení

32. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu